

Sabine

NEL VAN DER ZEE

Sabine

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

Gerben van Dorp liep door de kamers van de boerderij en constateerde dat ze tamelijk leeg waren geworden na zijn moeders vertrek. Ze was een paar weken geleden getrouwd met Jan Kwant, die vroeger een verzekeringsbedrijf had gehad. Hij had na de dood van zijn eerste vrouw een huis aan de rand van het dorp laten zetten.

Het was voor Gerben even wennen geweest dat Jan daar nu samen met zijn moeder woonde. Er moest trouwens meer wennen na zijn moeders vertrek; hij moest zijn eigen potje koken, voor zijn kleren zorgen, zijn schoenen poetsen en nog veel meer. Hij kon maar weinig afschuiven naar Gerritje, de werkster die zijn moeder hem twee keer per week uitleende. Deze had dan haar handen vol aan schrobben, stoffen en boenen.

Enfin, ooit zou hij trouwen met Trudie Webbink die op de boerderij naast de zijne woonde en dan zou dat allemaal opgelost zijn. Haar ouders waren overleden en zij was hun enig kind geweest. Omdat haar vader lang ziek was geweest, hadden ze al jaren een bedrijfsleider, Frank, een man van in de veertig. Hij

was na de dood van haar ouders gebleven, alles liep bij Trudie op rolletjes. Frank verstond zijn vak. Trudie was lerares Engels en had een baan op een school in de stad. Ze hielp Frank graag een handje mee in haar vrije tijd.

Trudie was de ideale echtgenote voor een boer, peinsde hij, ze hield van de boerderij en het boerenwerk. Ze had ook verstand van dieren. Ze zag als het ware aan de neus van een koe dat deze zich niet lekker voelde.

Hij wist dat ze hem mocht, hij las het in haar ogen als hij haar soms sprak. Ze zag er ook best aardig uit en als ze dan zo op een bepaalde manier naar hem keek, was ze zelfs knap. Haar blonde haar krulde een ietsje en haar ogen waren lichtblauw, als de lucht in de winter bij mooi vriezend weer met een beetje zon.

Hij was niet verliefd op Trudie. Nog niet tenminste, dat zou later vast wel komen. Hij moest zelf voor meer contact met haar zorgen, zoiets moest immers groeien. Hij hoopte tenminste dat dat zo zou zijn...

Zijn gedachtegang werd onderbroken door de bel. Van de voordeur maar liefst. Alleen de dominee en de notaris kwamen door die deur binnen en hij verwachtte ze geen van beiden;

het moest dus iemand zijn die niet op de hoogte was van de gebruiken, anders was er wel aan de keukendeur gebeld.

Toen hij opendeed stond daar Sabine van Alkemade, met een collectebus in haar hand. 'Wees maar niet bang,' zei ze lachend, 'ik kom niet bedelen, ik zoek je moeder om bij haar deze bus in te leveren. Is ze toevallig hier? Ze is zo kortgeleden verhuisd dat ik aanneem dat ze zich nog wel eens in de deur vergist.'

Gerben had inmiddels de deur wijd geopend. 'Kom binnen, Sabine,' zei hij, 'moeder is hier niet, maar ik zal wel zorgen dat de collectebus vandaag bij haar terechtkomt. Hoe maak je het tegenwoordig? We zien je hier zo zelden.'

'Klopt,' zei ze, terwijl ze haar halflange donkere haar met een vlugge beweging van haar hoofd naar achteren gooide, 'eigenlijk woon ik tegenwoordig bij grootvader op Mallorca. We zijn nu samen op 'De Wielewaal' omdat mijn ouders voor een halfjaar in Canada zitten, mijn vader heeft daar zaken te regelen. Voor opa is het heerlijk om weer eens helemaal alleen baas op 'De Wielewaal' te zijn, dat snap je. Tegen de winter wil hij weer terug, dat is beter voor zijn botten, zegt hij.'

‘Maar het is nog lang geen winter,’ zei Gerben. Hij dacht: ‘Dit is nu echt wat je noemt een knap meisje. Ze kon wel een fotomodel zijn met haar mooie donkere, glanzende haren en haar perzikroze teint. Haar goedgevormde smalle gezichtje straalde iets uit dat hij niet dadelijk onder woorden kon brengen. Haar hele wezen straalde iets sprankelends uit. Alleen haar ogen... er was iets in haar ogen dat al dat sprankelende toch weersprak.’

‘Kom verder,’ noodde hij, ‘het is nog wat kaaltjes in huis, want moeder heeft het een en ander meegenomen toen ze weer trouwde. Maar er is voor ons ieder nog wel een makkelijke stoel over. Wil je koffie? Die is zó klaar.’

‘Dolgraag een kop zwarte koffie,’ zei ze. ‘Ik ben doodmoe van dat gesjouw met die bus.’

‘Hoe heeft moeder je zo weten te strikken?’ vroeg hij lachend. ‘Je bent hier immers haast nooit.’

‘Ze had gehoord dat grootvader op ‘De Wielewaal’ was en ze hoopte op zijn bekende vrijgevigheid, daarom kwam ze bij hem voor een gift voor een project in Afrika. Toen heeft ze mij als collectante gestrikt. Och, eigenlijk moest je veel meer voor die hongerende kindertjes kunnen doen. Stel je voor dat je zo’n

klein knuffeltje hebt dat je niet te eten kunt geven.'

Hij zag dat haar ogen gloeiden toen ze het zei. Ze had heel sprekende ogen, dacht hij weer.

Ze dronken hun koffie. 'Wat doe je hier nu zo'n hele dag, behalve voor je grootvader zorgen?' vroeg hij.

'Och, er is in het huishouden nog best veel te doen. We hebben het kindje van mijn overleden broer meegenomen, daar heb ik ook nog werk mee. Maar toch zou ik er wel iets bij willen doen. Paardrijden bijvoorbeeld. Weet jij een goede manege waar ze me dat kunnen leren? Het is belachelijk dat ik, de kleindochter van mijn grootvader, niet eens kan paardrijden. Hij won vroeger veel concoursen, maar misschien weet je dat niet.'

'O, toch wel. Ik herinner me dat hij de trots van ons dorp was als er weer een overwinning van hem in de landelijke bladen stond. Maar toen was ik nog maar een onderdeurtje natuurlijk.' Hij wees met zijn hand een halve meter van de grond.

'Ja, het is lang geleden,' bevestigde ze, 'en nu kan hij haast niet meer uit zijn stoel komen. Het kan raar lopen.'

‘Je mag een van onze paarden wel berijden,’ stelde Gerben voor, ‘Wiebe zal er blij mee zijn. Nu moet hij altijd een paard voor zijn rekening nemen als ze afgereden moeten worden, het andere neem ikzelf natuurlijk. We moeten er trouwens één verkopen, twee paarden houden wordt te duur. Moeder heeft het oudste gekocht omdat het anders geslacht zou worden. Dat houden we dus, maar het jonge paard moet weg.’

‘Vind je het niet erg het te moeten missen?’

‘Boeren denken nu eenmaal niet zo sentimenteel over dieren,’ zei hij kort. ‘Dat moet wel, anders kan de schoorsteen niet roken. En ik zorg natuurlijk dat hij een goed tehuis krijgt, dat is logisch.’

‘Misschien koopt opa hem voor me, dan kan hij hier bij jou in de kost en dan leer jij me rijden.’

Hij begon te lachen. ‘Je hebt het in gedachten allemaal vlug voor elkaar,’ zei hij. ‘Laten we eerst maar eens kijken wat je ervan maakt en dan zien we verder.’

‘Wanneer zal ik komen?’ vroeg ze gretig.

Hij sloeg haar glimlachend gade. Het liefst vandaag nog, dacht hij, maar morgen was beter; dan had hij de hele avond en nacht om er zich

op te verheugen, een plotselinge onderbreking van de dagelijkse sleur.

‘Wat dacht je van morgen?’ vroeg ze, toen hij niet direct antwoordde.

‘Een uitstekend idee,’ vond hij. ‘Wat denk je ervan om de beide heren een bezoekje te brengen? Ze staan in de wei hier achter het huis.’

‘O, enig,’ ging ze enthousiast op zijn voorstel in. ‘Ik bel opa even, als je dat goedvindt, hij weet anders niet waar ik zolang blijf. Ik kan altijd wel even weg, maar hij wil graag weten wanneer ik thuiskom. Dat is natuurlijk vooral om Sascha.’

‘Ik begrijp het,’ zei hij. Hij merkte dat het hem moeilijk viel zijn ogen van haar af te houden. Stel je voor dat ze dat zou merken! Misschien viel dan het hele plan van paardrijlesgeven in duigen. Hij moest erop letten geen al te gretige indruk te maken; een boerenpummel die helemaal van streek raakte bij het aanschouwen van Sabine van Alkemade. Stel je voor.

‘Kom,’ zei hij wat kort, toen ze het telefoongesprek had gevoerd, ‘we gaan hier vanuit de kamer meteen naar buiten. Om de hoek van het huis kun je ze al in de wei zien. Als ze ons

in de gaten krijgen zullen ze wel naar ons toekomen.’

Caesar, het jonge paard, kwam meteen hinnikend aanstormen. Karel, het oude paard, deed het kalmer aan en volgde op een sukkel-drafje. Sabine praatte met beide dieren. Caesar luisterde aandachtig en likte, alsof hij instemde met wat ze zei, af en toe haar hand, Karel had zich afgewend en zocht onverschillig naar een lekker hapje gras.

Gerben sloeg het tafereel gade, eigenlijk had hij alleen oog voor Sabine en merkte de paarden nauwelijks op. Wat mankeert me, dacht hij, ik lijk wel niet goed snik.

‘Wat heb jij een fijne warme tong,’ hoorde hij Sabine met het paard smoezen, ‘merk je wel dat ik het hier koud krijg? Ik ga weg, maar ik kom morgen bij je terug. Zul je me er niet afgooien als ik op je rug zit?’ Caesar wierp luid hinnikend zijn hoofd omhoog.

‘Zou hij begrijpen dat ik morgen terugkom?’ wendde Sabine zich tot Gerben.

‘Wie weet,’ zei hij. ‘We moesten maar weer eens naar binnengaan, je verkleumt in dat dunne jasje.’

Ze knikte huiverend en trachtte haar handen in haar mouwen te steken, die daar te